

ДРУГИ УГАО

Хладњикави летњи сумрак, око седам сати је. Небо је из минута у минут све тамније. Понижава себе да би се додворило свом новом господару. Како би се Месец засветлео, небо се мора помрачити.

Полако корачам, уморно дишем и понекад трепнем. Наизглед безбрижно ходам са рукама у џеповима, наизглед...

Опис из овог другог угла лако завара, други угао у ствари је само онај ситан делић који човек може да види. У ствари ја сам се изгубио и заплео у своје мисли. Изгибио сам се, али знам где сам, знам како и где да се вратим. Међутим, у неком ћошку главе, у само неколико милиметара квадратних се одвија хиљаду ствари истовремено.

Испод мојих ногу пријатно пуцкетају каменчићи. Све што видим је макадам, само макадам. Видљивост се смањује сваког минута, али се све још јасно види. Камење, сво у просеку сивих нијанси од црне до беле, склопљено је као мозаик, а у средини само по која зелена травка. Около је шума која ме као зид одваја од блистава Месеца. У тим спорим и лаганим корацима уопште нема никаквог осећаја умора и бола. Хиљаду мисли, за сваку одвајам по две-три секунде, надовезују се једна на другу. Ипак напада ме једна, како да решим на десетине проблема.

Макадам, он је метафора живота. Обоје су изграђени од ситних каменчића. Широко је само метар и по – два и ако сиђеш са њега чека те непријатна ситуација, трње, змије, као кад упаднеш у туђи живот. У сваком тренутку можеш да паднеш ако ти и најмањи камичак излети испод ноге, а на његовом крају пређеш на асфалт или кренеш некуд где нема пута.

Коначно ми се опет укаже прилика да видим, сад већ комплетно осветљен Месец, али још није ноћ, небо се још бори да остане плаво. Ипак тама све више продире у већ исцрпљену светлост која почиње да бежи за сунцем. У том величанственом тренутку сам видео оно најлепше у мом животу, најлепше лице које ми се јавља с времена на време, и тада престаје цвркулати птица, а у мојим ушима одзвања реч НЕ. Тада се насмешим, иако бих се бацио на земљу и плакао, осмехнем се да будем занимљив и мистериозан ономе што гледа из „другог угла“ ...

ИВАН БОГДАНОВИЋ, 7. РАЗРЕД

ОШ „СВЕТИ САВА“ Б. БАШТА